

взаимодействие и взаимовлияние, като крайните резултати могат да са доста разнообразни в различните конкретни случаи. Съответно и корелациите между идентичностите на циганите като общност и като част от обществото се оказват взаимосвързани, а резултатите от тях – комплексни.

Преобладаващата част от досегашните изследвания на циганите са били ограничени в дискурса ‘циганите като общност’ (групово разделение, етнокултурни характеристики, език, и т.н.), а обществото в най-добрия случай (но далеч не винаги) се възприема само като контекст, в който циганите съществуват. При този подход, при който циганите се разглеждат само като общност, обаче когато става въпрос за циганската музика се сблъскваме със странен парадокс. Преобладаващият брой от изследванията, посветени на циганската музика, включително и в случаите, когато се визира темата за идентичностите на циганската общност, се базират на материали, събирани в средите на професионалните цигани музиканти, обслужващи на първо място околното общество, т.е. де факто във всички тези случаи циганите се изследват не толкова като общност, колкото като част от обществото.

Популярната напоследък в модерната западна антропология теза за ‘пърформанса на идентичността’, т.е. концепцията, че идентичността се представя пред ‘другите’, има своите основания, такава форма на нейното изразяване наистина съществува. Проблемът тук обаче е, че представяната пред ‘другите’ и реално изживяваната, в средата на ‘своите’ идентичност далеч не винаги са тъждествени или поне припокриващи се понятия. Нещо повече, всъщност в живота идентичностите могат да се изразяват под различни форми, и представяната пред ‘публика’ (т.е. пред околното общество) идентичност определено не е най-важната за общността. Добре известни са феномените на ‘етническата мимикрия’ и ‘преферираната идентичност’, при които части от циганите предпочитат да демонстрират пред околното им общество дру-